

§ 2. Wraz z domami małych dzieci, wymienionymi w § 1, Państwo przejmuje użytkowany dla potrzeb tych zakładów a stanowiący własność osób prawnych, wymienionych w § 1, majątek ruchomy nieodpłatnie na własność, majątek nieruchomy zaś — w bezpłatne użytkowanie.

§ 3. Skarb Państwa przejmuje prawa i obowiązki osób prawnych, wymienionych w § 1, zaciągnięte w związku z utrzymywaniem przejmowanych zakładów.

§ 4. Koszty, związane z przejściem i utrzymywaniem przejętych zakładów, pokrywa Skarb Państwa.

§ 5. Zakłady, wymienione w § 1, przekazuje się

w bezpośredni nadzór i kierownictwo wojewódzkim radom narodowym, właściwym ze względu na położenie terytorialne zakładu.

§ 6. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 7. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z tym, że terminy przejścia poszczególnych zakładów wymienionych w § 1 ustala Minister Zdrowia w porozumieniu z prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej.

Prezes Rady Ministrów: **J. Cyrankiewicz**

1374

UCHWAŁA Nr 803 RADY MINISTRÓW

z dnia 17 listopada 1951 r.

w sprawie zasad i trybu uchwalania terenowych budżetów dodatkowych.

Na podstawie art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 130) oraz w związku z § 12 ust. 2 uchwały Rady Państwa i Rady Ministrów z dnia 22 lutego 1951 r. o trybie uchwalania i rozpatrywania budżetów terenowych na rok 1951 (Monitor Polski Nr A-21, poz. 260) Rada Ministrów za zgodą Rady Państwa uchwała:

§ 1. Rady narodowe mogą przeznaczać ponadplanowe dochody, które osiągną dzięki swej gospodarności i inicjatywie, na zaspokojenie dodatkowych potrzeb ludności miejscowej i w granicach tych dochodów uchwałać budżety dodatkowe.

§ 2. 1. Ponadplanowymi dochodami w rozumieniu § 1 są również dochody podatku miejskiego (art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 lutego 1951 r. o podatkach terenowych — Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 110).

2. Nie mogą być uważane za ponadplanowe dochody (§ 1) także dochody, które są następstwem decyzji władz nadrzędnych (np. zwiększenie stawek podatków i opłat).

§ 3. Wydatki dokonywane z budżetów dodatkowych nie mogą powiększać kosztów jednostkowych (na jednostkę produkcji lub usług).

§ 4. 1. Dochody budżetów dodatkowych mogą być, z zachowaniem przepisów art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 26 lutego 1951 r. o podatkach terenowych, przeznaczone:

- 1) na inwestycje pozalimitowe, tj. określone uchwałą Nr 45 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1951 r. w sprawie inwestycji pozalimitowych (Monitor Polski Nr A-9, poz. 140),
- 2) na inwestycje limitowe, tj. objęte planem inwestycyjnym.

2. Wydatki na inwestycje pozalimitowe mogą być przeznaczone na zakup wyposażenia, na urządzenia mające na celu usprawnienie działalności jednostki inwestującej, na drobne budowle pomocnicze, na cele związane z polepszeniem warunków bytowania pracujących (przyłączenie domów i abonentów do czynnej sieci kanalizacyjnej, wodociągowej, telefonicznej i radiowej, budowa zieleńców, chodników, ulic, przekopywanie rowów odbływnych itp.), na inwestycje o celach kulturalnych i socjalnych oraz na budownictwo mieszkaniowe, jak również na inwestycje związane z ulepszeniem warunków pracy.

§ 5. Dochody budżetów dodatkowych, z wyjątkiem podatku miejskiego, mogą być ponadto przeznaczone na pokrywanie wydatków z tytułu spłaty zobowiązań b.

związków samorządu terytorialnego z 1950 r. i lat poprzednich.

§ 6. 1. Budżety dodatkowe mogą być uchwalone nie wcześniej niż w III kwartale i po stwierdzeniu realnych możliwości wy gospodarowania w ciągu roku ponadplanowych dochodów.

2. Możliwości te stwierdza w uchwale o dodatkowym budżecie właściwa rada narodowa po zanalizowaniu przez komisję finansów, budżetu i planu (finansowo-budżetową):

- 1) czy kalkulacja ponadplanowych dochodów jest w dostatecznym stopniu realna,
- 2) czy ponadplanowe dochody zostaną rzeczywiście uzyskane, a w szczególności czy przy planowaniu dochodów budżetu podstawowego nie pominięto już istniejących w tym czasie źródeł dochodu lub też czy nie prelimitowano dochodów w kwotach zbyt niskich, mimo istniejących podówczas możliwości właściwej kalkulacji dochodów.

§ 7. Poza budżetami dodatkowymi, wymienionymi w § 1, rady narodowe mogą uchwałać budżety dodatkowe:

- 1) w przypadku gdy skutek zmiany organizacyjnej zachodzi konieczność objęcia przez budżet terenowy pełnych dochodów i wydatków danej jednostki zorganizowanej poprzednio na zasadach rozrachunku gospodarczego,
- 2) w ramach ponadplanowych dochodów, osiągniętych przez jednostki budżetowe na skutek przekroczenia planu usług (np. zwiększenie ilości zastrzyków w lecznicy weterynaryjnej).

§ 8. Budżety dodatkowe po uchwaleniu ich przez właściwe rady narodowe podlegają rozpatrzeniu w trybie przewidzianym w części II uchwały Rady Państwa i Rady Ministrów z dnia 22 lutego 1951 r. o trybie uchwalania i rozpatrywania budżetów terenowych na rok 1951 (Monitor Polski Nr A-21, poz. 260).

§ 9. Dokonywanie wydatków budżetów dodatkowych może nastąpić nie wcześniej niż po rozpatrzeniu tych budżetów zgodnie z § 8 oraz jedynie do wysokości efektywnie osiągniętych dochodów, przewidzianych jako pokrycie tych wydatków.

§ 10. Nie wykorzystane do końca roku budżetowego kredyty budżetów dodatkowych mogą być wydatkowane w roku następnym w trybie ustalonym dla środków specjalnych.

§ 11. 1. W roku 1951 wyjątkowo budżety dodatkowe mogą być uchwalane tylko w granicach 50% ponadplanowych dochodów.

2. Ograniczenie to nie odnosi się do wpływów z podatku miejskiego oraz do przypadków wymienionych w § 7 niniejszej uchwały.

§ 12. Uchwałą wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

1375

UCHWAŁA Nr 775 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 17 listopada 1951 r.

w sprawie gospodarki ogumieniem samochodowym.

W celu uzyskania oszczędności materiałowych w gospodarce ogumieniem samochodowym Prezydium Rządu uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Urzędy oraz jednostki gospodarki uspołecznionej obowiązane są do prowadzenia racjonalnej gospodarki ogumieniem samochodowym (oponami samochodowymi), a w szczególności właściwej eksploatacji ogumienia nowego oraz właściwego wykorzystania ogumienia zużytego (wycofanego z użycia).

2. Właściwa eksploatacja nowego ogumienia samochodowego polega na:

- 1) przestrzeganiu norm przebiegu ogumienia,
- 2) kontroli prawidłowego użycia i magazynowania ogumienia.

3. Wycofane z eksploatacji ogumienie należy raz w miesiącu klasyfikować na nadające się do protektorowania i na przeznaczone do przetarcia, a następnie odprzedać:

- 1) nadające się do protektorowania — Fabryce Regeneratu „Bolechowo“ z siedzibą w Poznaniu,
- 2) nie nadające się do protektorowania i przeznaczone na przetarcie — właściwej wojewódzkiej zbiornicy Centrali Odpadków Użytkowych.

§ 2. W celu realizacji postanowień § 1 zobowiązuje się:

- 1) Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego — do wydania w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Chemicznego w terminie 2 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej uchwały instrukcji dotyczącej właściwej eksploatacji nowego ogumienia samochodowego oraz trybu wycofywania ogumienia zużytego;
- 2) Ministra Przemysłu Chemicznego — do wydania Fabryce Regeneratu „Bolechowo“ w Poznaniu w terminie 1 miesiąca od daty wejścia w życie niniejszej uchwały polecenia:
 - a) klasyfikowania pod względem użytkowym opon samochodowych protektorowanych lub naprawionych i zaopatrywania tych opon w symbole określające kolejne protektorowanie opony, dopuszczalne obciążenie opony protektorowanej

oraz numer fabryczny serii protektorowanych opon,

- b) odprzedaży opon protektorowanych lub naprawionych Centrali Sprzętu Samochodowego „Motozbyt“.

§ 3. 1. Każdy nabywca nowego ogumienia samochodowego w Centrali Sprzętu Samochodowego „Motozbyt“ niezależnie od tego czy ogumienie to jest nabywane na podstawie otrzymanego przydziału (ogumienie reglamentowane), czy też jest nabywane bez przydziału (ogumienie wolnorynkowe), obowiązany jest zakupić 1 oponę protektorowaną tego samego wymiaru na 4 opony nowe.

2. Centrala Sprzętu Samochodowego „Motozbyt“ może odmówić sprzedaży opon nowych, o ile nabywca uchyla się od nabycia opony protektorowanej w trybie przewidzianym w ust. 1.

3. Opony protektorowane lub naprawione, nabyte przez Centralę Sprzętu Samochodowego „Motozbyt“ od Fabryki Regeneratu „Bolechowo“ w Poznaniu, nie nadające się do samochodów, lecz nadające się do pojazdów konnych Centrala Sprzętu Samochodowego „Motozbyt“ może sprzedawać odpowiednim nabywcom.

§ 4. Z dniem wejścia w życie zarządzeń wymienionych w § 2 traci moc uchwała Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 lutego 1949 r. w sprawie skupu i regeneracji zużytego ogumienia samochodowego oraz sprzedaży ogumienia naprawionego (Monitor Polski Nr A-59, poz. 796).

§ 5. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Ministrami Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego ustali, w jakim zakresie obowiązek zakupywania opon protektorowanych stosuje się do resortów obrony narodowej i bezpieczeństwa publicznego.

§ 6. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Transportu Drogowego i Lotniczego, Ministrowi Przemysłu Chemicznego oraz wszystkim ministrom (prezjom centralnych urzędów).

§ 7. Uchwałą wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

1376

ZARZĄDZENIE Nr 179 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 21 listopada 1951 r.

w sprawie wyłączenia środków przewozowych energetyki od obowiązku dostarczenia na rzecz wojska i służby bezpieczeństwa publicznego w czasie pokoju.

Na podstawie art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 18 lipca 1950 r. o dostarczaniu środków przewozowych na rzecz wojska i służby bezpieczeństwa publicznego w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 322) zarządza się, co następuje:

§ 1. Nie podlegają dostarczeniu na rzecz wojska i służby bezpieczeństwa publicznego w czasie pokoju

pojazdy mechaniczne, będące w użytkowaniu przedsiębiorstw energetycznych i służące do potrzeb związanych z zabezpieczeniem ciągłości ruchu w elektrowniach i na sieciach elektrycznych.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz